Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
RIMVYDAS NORKUS
prednesené 30. januára 2025 [1]

Vec C-364/23 P

ZR
proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo

„Odvolanie – Verejná služba – Medziinštitucionálne preloženie – Žiadosť o preloženie na základe článku 8 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie podaná v odpovedi na oznámenie o voľnom pracovnom mieste – Zamietnutie tejto žiadosti – Vplyv poradia priority stanoveného v článku 29 ods. 1 tohto služobného poriadku – Nesprávne právne posúdenie“

1. Prejednávaná vec ponúka príležitosť analyzovať problém, ktorý je podstatou odvolania podaného proti rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 29. marca 2023, ZR/EUIPO (T-400/21, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2023:169), ktorý sa týka medziinštitucionálnej mobility, a najmä vzťahu medzi ustanoveniami týkajúcimi sa jednak žiadosti úradníka o preloženie po jeho vyslaní do inej inštitúcie Únie [2] a jednak postupu, ktorý treba dodržať na účely obsadenia voľných pracovných miest v rámci tejto inštitúcie.

I. Právny rámec

2. Právny rámec tejto žaloby je určený nasledujúcimi ustanoveniami Služobného poriadku úradníkov Európskej únie, zmeneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 1023/2013 z 22. októbra 2013 (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 15) (ďalej len „služobný poriadok“), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej.

3. Podľa článku 4 služobného poriadku:

„Menovanie alebo povýšenie sa môže vykonať jedine s cieľom obsadenia voľného miesta v súlade s ustanoveniami tohto služobného poriadku.

Voľné miesta v orgáne sa oznámia úradníkom tohto orgánu, len čo menovací orgán rozhodne, že sa toto voľné miesto má obsadiť.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Odkaz na inštitúciu v týchto návrhoch treba chápať ako pojem označujúci aj iné subjekty Únie.

Ak voľné miesto nemôže byť obsadené preložením, vymenovaním do funkcie podľa článku 45a alebo povýšením, oznámi sa táto skutočnosť zamestnancom ostatných inštitúcií a/alebo usporiada sa interné výberové konanie.“

4. Článok 8 služobného poriadku stanovuje:

„Úradník dočasne preložený [vyslaný – *neoficiálny preklad*] do iného orgánu Európskej únie môže po uplynutí šiestich mesiacov požiadať o preloženie do tohto orgánu.

Ak s preložením súhlasí pôvodný orgán úradníka aj orgán, ku ktorému bol dočasne preložený [do ktorého bol vyslaný – *neoficiálny preklad*], bude sa to brať tak, že úradník počas celého obdobia svojho pôsobenia v Únii pracoval v tomto druhom orgáne. Z dôvodu tohto preloženia nedostane žiadnu z finančných dávok, na ktoré má úradník nárok podľa tohto služobného poriadku po ukončení služby v jednom z orgánov Únie.

…“

5. Článok 29 ods. 1 služobného poriadku uvádza:

„Pred obsadením voľného pracovného miesta v inštitúcii menovací orgán najprv posúdi:

a) či dané pracovné miesto môže byť obsadené:

   i) preložením alebo

   ii) vymenovaním podľa článku 45a, alebo

   iii) povýšením

   v rámci inštitúcie;

b) či žiadosti o preloženie boli prijaté od úradníkov rovnakej platovej triedy v iných inštitúciách; a/alebo

c) či nebolo možné obsadiť voľné pracovné miesto podľa možností uvedených v písmenách a) a b), či je potrebné zvážiť zoznam vhodných uchádzačov v zmysle článku 30, v prípade potreby pri zohľadnení príslušných ustanovení týkajúcich sa vhodných uchádzačov podľa prílohy III; a/alebo

d) či je potrebné vypísať interné výberové konanie v rámci inštitúcie, na ktorom sa budú môcť zúčastniť len úradníci a dočasní zamestnanci vymedzení v článku 2 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie;

   alebo sa riadiť postupom pre výberové konania na základe odborných predpokladov alebo skúšok, alebo odborných predpokladov a skúšok zároveň. …

   …“

6. Článok 110 ods. 1 služobného poriadku stanovuje:

„Všeobecné vykonávacie ustanovenia k tomuto služobnému poriadku prijíma menovací orgán každej inštitúcie po porade s Výborom zamestnancov a Výborom pre služobný poriadok.“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

7. Okolnosti predchádzajúce sporu, ako ich Všeobecný súd opísal v bodoch 2 až 13 napadnutého rozsudku, možno v podstate zhrnúť takto.

8. Odvolateľka, úradníčka Európskej komisie zaradená do platovej triedy AD 5, bola na základe svojej žiadosti vyslaná na Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) v súlade s článkom 39 služobného poriadku, a to od 16. septembra 2013. Najprv pôsobila vo funkcii asistentky pre oblasť duševného vlastníctva ako dočasná zamestnankyňa na základe článku 2 písm. a) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie a neskôr, teda od 1. marca 2019, vo funkcii špecialistky pre duševné vlastníctvo ako dočasná zamestnankyňa v platovej triede AD 6.

9. Dňa 10. marca 2020 spustil EUIPO internú výzvu na vyjadrenie záujmu na vymenovanie okrem iného dočasných zamestnancov, ktorí boli vyslaní na tento úrad, za úradníkov EUIPO (ďalej len „výzva na vyjadrenie záujmu“) v rámci každoročného vykonávania preložení (ďalej len „každoročné vykonávanie preložení“). V tejto výzve sa spresnilo, že je prístupná pre všetky odborné profily, vrátane tých, ktoré sa týkajú duševného vlastníctva. EUIPO v tejto výzve uviedol, že menovací orgán preskúma predložené žiadosti s prihliadnutím na záujem služby a vzhľadom na kritériá, akými sú: (i) kľúčové pozície alebo znalosti v rámci EUIPO; (ii) služobný postup a výkonnosť v rámci EUIPO; (iii) existujúce možnosti v pláne pracovných miest; (iv) vplyv na rozpočet, a (v) zostávajúca doba platnosti zmluvy alebo zostávajúca doba platnosti rezervných zoznamov.

10. Odvolateľka odpovedala na výzvu na vyjadrenie záujmu v stanovenej lehote, a to 31. marca 2020, pričom požiadala o preloženie na EUIPO v súlade s článkom 8 služobného poriadku. Spresnila, že spĺňa uvedené kritériá a že jej prípadné preloženie by bolo v záujme služby EUIPO.

11. Dňa 28. apríla 2020 EUIPO uverejnil oznámenie o voľnom pracovnom mieste IM/FT&TA/20/47/AD/OD, ktoré bolo určené úradníkom alebo dočasným zamestnancom v platovej triede AD 5 až AD 8, s cieľom obsadiť pracovné miesto špecialistu pre duševné vlastníctvo (ďalej len „voľné pracovné miesto“).

12. Dňa 12. mája 2020 odvolateľka podala svoju prihlášku v odpovedi na toto oznámenie o voľnom pracovnom mieste. E-mailom z toho istého dňa zaslaným menovaciemu orgánu odvolateľka odkázala na uvedené oznámenie o voľnom pracovnom mieste a na základe článku 90 ods. 1 služobného poriadku požiadala o preloženie na EUIPO v súlade s článkami 8 a 29 služobného poriadku (ďalej len „sporná žiadosť“).

13. Rozhodnutím z 8. septembra 2020 menovací orgán zamietol spornú žiadosť (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

14. Dňa 5. novembra 2020 EUIPO prijal dočasného zamestnanca, ktorý bol vybraný v nadväznosti na uverejnenie externého oznámenia o výberovom konaní na účely zostavenia rezervného zoznamu uchádzačov, s nástupom do služby stanoveným na 1. decembra 2020.

15. Dňa 8. decembra 2020 podala odvolateľka proti spornému rozhodnutiu sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku, ktorá bola zamietnutá rozhodnutím z 22. marca 2021 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“).

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

16. Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. júla 2021 odvolateľka podala žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia, a v prípade potreby rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti.

17. Na podporu svojej žaloby uviedla tri žalobné dôvody založené po prvé na porušení článkov 4, 8, 27, 29 a 110 služobného poriadku, ako aj zásad kontinuity služobného postupu, porovnávacieho hodnotenia zásluh úradníkov Únie a transparentnosti, po druhé na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a po tretie na porušení povinnosti odôvodnenia a povinnosti starostlivosti, čo má za následok zjavne nesprávne posúdenie vyváženia dotknutých záujmov.

18. Všeobecný súd napadnutým rozsudkom zamietol tieto tri žalobné dôvody a v dôsledku toho zamietol žalobu v celom rozsahu. Konkrétne, pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod, Všeobecný súd najskôr konštatoval, že pokiaľ ide o spornú žiadosť, treba túto žiadosť vzhľadom na kritériá týkajúce sa znenia, obsahu a kontextu, do ktorého patrí, kvalifikovať ako „žiadosť o preloženie“ v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku. Ďalej v podstate konštatoval, že takúto žiadosť týkajúcu sa medziinštitucionálneho preloženia nemožno vzhľadom na jej povahu považovať za žiadosť smerujúcu k obsadeniu voľného pracovného miesta, ktoré je predmetom oznámenia o voľnom pracovnom mieste. Všeobecný súd napokon rozhodol, že EUIPO v rámci preskúmania uvedenej žiadosti nebol povinný zohľadniť ani článok 29 ods. 1 písm. b) služobného poriadku, ani jeho článok 4, keďže tieto dve ustanovenia sa podľa neho týkajú len oznámenia voľných pracovných miest zamestnancom ostatných inštitúcií. Podľa Všeobecného súdu bol prvý žalobný dôvod odvolateľky nedôvodný a čiastočne neúčinný, pokiaľ ide o námietky týkajúce sa každoročného vykonávania preložení.

19. Pokiaľ ide o druhý a tretí žalobný dôvod, Všeobecný súd v podstate na jednej strane konštatoval, že situácia odvolateľky je buď neporovnateľná, alebo odlišná vo vzťahu k situáciám, ktorých sa týka jej argumentácia. V každom prípade preskúmanie jej žiadosti podanej mimo každoročného vykonávania preložení nevyžadovalo, aby správny orgán tejto žiadosti vyhovel. Na druhej strane sporné rozhodnutie bolo podľa tohto súdu dostatočne odôvodnené, a to bez akéhokoľvek zjavne nesprávneho posúdenia, a bolo prijaté pri dodržaní povinnosti starostlivosti.

IV. Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

20. Svojím odvolaním odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok, vyhlásil za prípustné a dôvodné jej návrhy vo veci T-400/21, a v dôsledku toho

– v podstate zrušil sporné rozhodnutie, alebo v prípade, že to nebude možné, vrátil vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie, a

– uložil EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania.

21. EUIPO navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie v celom rozsahu ako zjavne neprípustné a subsidiárne ako nedôvodné a

– uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania vynaložené v konaní pred Všeobecným súdom a v tomto konaní.

22. V súlade s článkom 76 ods. 2 svojho rokovacieho poriadku Súdny dvor rozhodol, že sa ústne pojednávanie neuskutoční.

V. Právna analýza

23. Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza tri odvolacie dôvody. V súlade s požiadavkou Súdneho dvora sa v týchto návrhoch zameriam na prvé dva dôvody. Pred analýzou dôvodnosti týchto odvolacích dôvodov je však potrebné zaoberať sa pochybnosťami o prípustnosti tohto odvolania, ktoré uviedol EUIPO.

A. O prípustnosti

24. EUIPO spochybňuje prípustnosť tohto odvolania z dôvodu, že presne neuvádza napadnuté prvky rozsudku, že neobsahuje právne tvrdenia na podporu svojich odvolacích dôvodov, že nie je dostatočne koherentné a zrozumiteľné, a preto je jeho cieľom len dosiahnuť preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd. Domnieva sa, že celé odvolanie je založené na údajnom nesprávnom výklade spornej žiadosti. Takýmto tvrdením chce pritom odvolateľka meniť predmet sporu, keď sa snaží pred Súdnym dvorom po prvýkrát uviesť tvrdenia, ktoré neuviedla v konaní na Všeobecnom súde.

25. Odvolateľka tvrdí, že jej odvolanie je prípustné.

26. V tejto súvislosti nesúhlasím s názorom EUIPO, podľa ktorého je toto odvolanie neprípustné v podstate v celom rozsahu. Cieľom tohto odvolania je totiž spochybniť stanovisko, ktoré zaujal Všeobecný súd v napadnutom rozsudku, pričom uvádza právne dôvody a tvrdenia, ktorými chce odvolateľka toto stanovisko spochybniť. Všeobecnému súdu konkrétne vytýka nesprávne právne posúdenia a skreslenie skutkových okolností, ktoré boli namietané tým, že boli konkrétne pomenované aspekty a body uvedeného rozsudku. Treba dodať, že ak účastník konania napadne výklad alebo uplatnenie práva Únie zo strany Všeobecného súdu, ako je to v prejednávanej veci, v súvislosti s rôznymi ustanoveniami služobného poriadku, je samozrejme možné opätovne vzniesť v odvolacom konaní právne otázky, ktoré boli preskúmané pred týmto súdom,[3] inak by bolo odvolacie konanie zbavené časti svojho významu.

[3] Rozsudok z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia (C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 43).

27. Tvrdenia EUIPO o neprípustnosti „hlavného“ tvrdenia odvolania, ktoré sa týka údajného nesprávneho výkladu žiadosti odvolateľky, sa mi tiež nezdajú byť presvedčivé. Ako totiž vyplýva z písomných vyjadrení odvolateľky na Súdnom dvore, odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že v podstate skreslil informácie uvedené v spise, a teda sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri právnej kvalifikácii spornej žiadosti a následkoch, ktoré z toho vyvodil. Takéto otázky pritom ako také podliehajú preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania. [4]

28. Okrem toho je pravda, že podľa článku 170 ods. 1 rokovacieho poriadku odvolaním nemožno meniť predmet sporu na Všeobecnom súde a že právomoc Súdneho dvora v rámci odvolania je teda obmedzená na posúdenie právnych riešení dôvodov prejednávaných na prvom stupni. [5] Zo žaloby podanej na Všeobecný súd však jasne vyplýva, že odvolateľka v podstate namietala neexistenciu preskúmania jej prihlášky na voľné pracovné miesto, ktorej právnu kvalifikáciu spresnil napadnutý rozsudok. Proti tomuto rozsudku pritom bolo podané odvolanie na Súdny dvor. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí EUIPO, toto „hlavné“ tvrdenie odvolateľky nemožno považovať za tvrdenie, ktoré by menilo predmet sporu na Súdnom dvore.

29. Domnievam sa teda, že prípustnosť odvolania, ako aj jeho „hlavného“ tvrdenia nevyvoláva žiadne pochybnosti. Treba preto pokračovať právnou analýzou vo veci samej.

B. O veci samej

1. Kontextové pripomienky

30. Predtým, ako sa budem zaoberať analýzou vyššie uvedených právnych otázok, chcel by som uviesť niekoľko úvodných pripomienok ku kontextu, ktoré sú potrebné na správne pochopenie otázky, s ktorou je Súdny dvor konfrontovaný v prejednávanej veci.

31. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že odvolateľka predložila dve žiadosti, ako sú opísané v bodoch 10 a 12 vyššie. Vzniká tak otázka vzťahu medzi viacerými postupmi, ktoré sa v prejednávanej veci prelínali, konkrétne (i) prihláškou v odpovedi na oznámenie o voľnom pracovnom mieste podľa pravidiel, ktoré treba dodržať pri obsadení voľných pracovných miest a ktoré sú stanovené v článku 29 ods. 1 služobného poriadku; (ii) žiadosťou o medziinštitucionálne preloženie v nadväznosti na vyslanie úradníka do hostiteľskej inštitúcie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku, a (iii) každoročným vykonávaním preložení, čo je, ako vyplýva zo spisu, postup *sui generis*, interný a špecifický pre EUIPO (ďalej len „postup *sui generis*“), ktorý nie je upravený v služobnom poriadku. [6]

32. Rozhodnutie, ktoré viedlo k podaniu žaloby na Všeobecný súd, bolo teda prijaté len vzhľadom na druhú žiadosť opísanú v bode 12 vyššie, a v podstate z neho vyplýva, že menovací orgán sa rozhodol nepreskúmať prihlášku odvolateľky týkajúcu sa oznámenia o voľnom pracovnom mieste

[4] Pozri rozsudky z 28. januára 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe/Komisia (C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 42 a citovaná judikatúra), a v tomto zmysle z 28. júla 2011, Diputación Foral de Vizcaya a i./Komisia (C-474/09 P až C-476/09 P, EU:C:2011:522, bod 58).

[5] Pozri rozsudok z 10. júla 2019, VG/Komisia (C-19/18 P, EU:C:2019:578, bod 51 a citovaná judikatúra).

[6] Pokiaľ ide konkrétne o tento posledný uvedený postup, na základe obsahu spisu tomu rozumiem tak, že tento postup – na rozdiel od postupu uvedeného v článku 8 prvom odseku služobného poriadku, ktorý je určený výlučne úradníkom Únie – zahŕňa nielen úradníkov iných inštitúcií, ktorí prejavia svoj záujem na preložení, ale aj zmluvných a dočasných zamestnancov, ako aj osoby uvedené na rezervnom zozname Európskeho úradu pre výber pracovníkov (EPSO). Navyše tento postup spočíva v porovnaní uchádzačov s rôznymi profilmi a administratívnymi postaveniami podľa kritérií uvedených v bode 9 vyššie, a to s cieľom určiť, ktorí z nich sú spôsobilí na vymenovanie za úradníkov EUIPO na miesta vyhradené na tento účel v rozpočte, ktoré možno obsadiť prostredníctvom tohto jediného interného postupu bez uverejnenia oznámenia o voľnom pracovnom mieste.

v podstate z dôvodu, že toto oznámenie nebolo určené odvolateľke, ktorá je úradníčkou inej inštitúcie Únie. Menovací orgán však túto druhú žiadosť analyzoval ako žiadosť o preloženie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku na základe kritérií vyplývajúcich z každoročného vykonávania preložení,[7] ktorých zákonnosť potvrdil Všeobecný súd v napadnutom rozsudku.

33. V tejto súvislosti je však ťažké pochopiť, či na jednej strane malo byť oznámenie o voľnom pracovnom mieste považované za oznámenie, ktoré môže byť určené odvolateľke,[8] a na druhej strane, či existencia vzťahu medzi žiadosťou o preloženie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku a každoročným vykonávaním preložení mohla odôvodniť uplatnenie kritérií vyplývajúcich z tohto vykonávania pri analýze uvedenej žiadosti, a to o to viac, že táto žiadosť bola podaná mimo rámca toho istého vykonávania.[9] Nejasnosti, pokiaľ ide o tieto dva vyššie uvedené aspekty, a mlčanie Všeobecného súdu v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku považujem za osobitne poľutovaniahodné.

34. Napriek vzniknutým nejasnostiam, ktoré značne komplikujú právnu analýzu prejednávanej veci, je však potrebné pristúpiť k tejto analýze nasledujúcim spôsobom.

2. O prvom odvolacom dôvode

35. Svojím prvým odvolacím dôvodom, ktorý sa skladá z troch častí, odvolateľka vznáša námietky súvisiace so vzájomným prepojením článkov 4, 8, 27, 29 a 110 služobného poriadku v prejednávanej veci.

36. Práve v rámci tohto odvolacieho dôvodu, a konkrétnejšie jeho prvej časti, bude potrebné analyzovať otázku, ktorá je podstatou prejednávanej veci, a to, či Všeobecný súd na jednej strane správne určil právnu kvalifikáciu spornej žiadosti a či na druhej strane vyvodil právne dôsledky, ktoré z toho vyplývajú.

a) O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

37. V rámci prevej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka tvrdí, že záver Všeobecného súdu týkajúci sa kvalifikácie spornej žiadosti a dôsledkov, ktoré z toho boli vyvodené v napadnutom rozsudku,[10] je poznačený nesprávnym právnym posúdením. Domnieva sa, že články 8 a 29 služobného poriadku sa nevzťahujú na dva odlišné postupy. Článok 8 služobného poriadku nemožno podľa nej vykladať tak, že sa týka situácie, keď nie je voľné pracovné miesto, pretože takýto prístup by bol v rozpore nielen so znením článku 4 služobného poriadku, ale aj s účelom jeho článkov 4 a 29. Je totiž nevyhnutné, aby existovalo voľné pracovné miesto, na ktoré môže byť úradník preložený, pretože tento úradník nie je preložený s pracovným miestom, ktoré zastáva v domovskej inštitúcii, a to tým skôr, že jednotlivé pracovné miesta musia byť uvedené v rozpočte

7 Pozri bod 9 vyššie.

8 Pre úplnosť treba poznamenať, že ako vyplýva z predmetného oznámenia o voľnom pracovnom mieste, toto oznámenie neuvádza žiadne ustanovenie služobného poriadku, ktoré by slúžilo ako právny základ, ale odkazuje výlučne na „vnútornú mobilitu“. Odvolateľka však pred Všeobecným súdom spochybnila tieto aspekty tohto oznámenia, pričom dodala, že v každom prípade sa ako dočasná zamestnankyňa EUIPO mohla uchádzať o dotknuté voľné pracovné miesto.

9 V rámci tohto odvolania (pozri body 61 až 69 nižšie) sa odvolateľka snaží vyvrátiť stanovisko Všeobecného súdu, podľa ktorého jej tvrdenia, ktorými spochybňuje právny základ každoročného vykonávania preložení a uplatnenie kritérií vyplývajúcich z uvedeného vykonávania na jej žiadosť, sú nedôvodné alebo irelevantné, a teda tvrdí, že jej žiadosť mala byť preskúmaná na účely zverejneného uvoľnenia pracovného miesta a vzhľadom na jej zásluhy.

10 Pozri bod 18 vyššie.

každej hostiteľskej inštitúcie. Odvolateľka tiež vytýka Všeobecnému súdu, že skreslil skutočnosti uvedené v spise, a najmä samotné znenie spornej žiadosti, keď ju považoval za žiadosť o preloženie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku.

38. V prejednávanej veci bude musieť Súdny dvor určiť, či Všeobecný súd mohol oprávnene vylúčiť súčasné uplatnenie predovšetkým článku 8 a článku 29 ods. 1 služobného poriadku, keď v podstate konštatoval, že žiadosť o medziinštitucionálne preloženie v zmysle tohto článku 8 prvého odseku sa nemôže priamo týkať konkrétneho voľného pracovného miesta, ktoré je predmetom oznámenia o voľnom pracovnom mieste. [11]

39. Podľa môjho názoru odôvodnenie Všeobecného súdu, najmä v bodoch 60 až 64 napadnutého rozsudku, [12] podľa ktorého v podstate treba absolútne rozlišovať medzi žiadosťou o medziinštitucionálne preloženie v nadväznosti na vyslanie úradníka v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku a pravidlami vzťahujúcimi sa na možnosti obsadenia voľných pracovných miest, okrem iného prostredníctvom žiadosti o medziinštitucionálne preloženie v zmysle článku 29 ods. 1 služobného poriadku, je poznačené nesprávnym právnym posúdením z dôvodov, ktoré uvediem nižšie. Konkrétne, keďže sa zdá, že toto rozlišovanie preniklo od momentu právnej kvalifikácie spornej žiadosti do celého odôvodnenia Všeobecného súdu, považujem za vhodnejšie začať túto analýzu preskúmaním dôvodnosti tohto rozlišovania ešte predtým, než sa budem zaoberať dôvodnosťou uvedenej kvalifikácie.

40. V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že *doslovný* výklad článku 8 a článku 29 ods. 1 služobného poriadku bráni absolútnemu rozlišovaniu, ktoré stanovil Všeobecný súd v napadnutom rozsudku. Prvé z týchto ustanovení sa totiž týka najmä prípadu žiadosti úradníka o preloženie v nadväznosti na jeho vyslanie do inej inštitúcie Únie. Článok 8 služobného poriadku tak nestanovuje žiadne obmedzenie týkajúce sa možnosti úradníkov byť preložený okrem iného na základe článku 29 ods. 1 písm. b) služobného poriadku.

41. Pokiaľ ide o článok 29 ods. 1 služobného poriadku, toto ustanovenie sa týka konkrétnych možností na obsadenie voľných pracovných miest, ktoré posudzuje menovací orgán, a to preloženia, vymenovania podľa článku 45a služobného poriadku alebo povýšenia v rámci inštitúcie, medziinštitucionálneho preloženia a výberu založeného na preskúmaní zoznamov vhodných uchádzačov a výberového konania.

42. Zo znenia článku 29 ods. 1 služobného poriadku teda vyplýva, že toto ustanovenie stanovuje poradie, ktoré má menovací orgán dodržiavať pri obsadzovaní voľných pracovných miest, pričom prednosť majú úradníci, ktorí už pracujú v danej inštitúcii, potom úradníci iných inštitúcií, následne uchádzači uvedení v zoznamoch vhodných uchádzačov, a napokon uchádzači v rámci

[11] Bod 61 a bod 63 prvá zarážka napadnutého rozsudku.

[12] Predpoklad spojený s rozlišovaním už bol uvedený v bode 39 napadnutého rozsudku, ktorý predchádzal právnej kvalifikácii spornej žiadosti, a následne bol ďalej rozvinutý v bodoch 60 až 64 tohto rozsudku, ktoré nasledovali po tejto kvalifikácii.

organizovaného výberového konania.[13] Nemožno preto spochybniť, že v súlade s týmto posledným uvedeným ustanovením musí menovací orgán dôkladne preskúmať prihlášky, ktoré boli predložené podľa poradia stanoveného v uvedenom ustanovení.[14]

43. V druhom rade *kontextuálny* výklad článku 8 a článku 29 ods. 1 služobného poriadku tiež bráni rozlišovaniu, ktoré stanovil Všeobecný súd pri uplatňovaní týchto ustanovení. Treba totiž pripomenúť, že článok 8, ktorý sa nachádza v hlave I, je súčasťou všeobecných ustanovení tohto služobného poriadku, ako to naznačuje jeho názov. Článok 29 patrí do kapitoly I s názvom „Prijatie do služobného pomeru“, hlavy III s názvom „Profesijná kariéra úradníkov“.

44. Po tomto spresnení sa domnievam, ako už zdôraznila generálna advokátka Kokott[15], že všeobecné ustanovenia služobného poriadku sa majú uplatňovať prierezovo vo všetkých oblastiach práva európskej verejnej služby. Túto úvahu možno potvrdiť judikatúrou.[16] Všeobecná povaha ustanovenia článku 8 prvého odseku služobného poriadku týkajúceho sa žiadosti úradníka o preloženie po jeho vyslaní teda svedčí v prospech výkladu tohto ustanovenia v spojení s článkom 29 ods. 1 služobného poriadku, ktorý sa týka jednak konkrétnych možností obsadenia pracovného miesta v hostiteľských inštitúciách, a jednak poradia, ktoré sa má na tento účel dodržať.

45. Opačný výklad, aký vyplýva najmä z bodov 62 a 63 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa žiadosť o preloženie podaná na základe článku 8 prvého odseku služobného poriadku nemôže priamo týkať konkrétneho voľného pracovného miesta zverejneného menovacím orgánom, by mal za následok obmedzenie možností vyslaných úradníkov uchádzať sa o konkrétne pracovné miesta, zatiaľ čo v prípade úradníkov, ktorí nie sú vyslaní, by takéto obmedzenie neexistovalo. Namiesto toho, aby priznal vyslaným úradníkom dodatočné právo na preloženie, má tento článok, ako ho vykladá Všeobecný súd, za následok obmedzenie ich práva. Z *teleologického* hľadiska pochybujem, že by toto mohlo byť zámerom normotvorcu Únie.

46. Nepresvedčilo ma ani tvrdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého vylúčenie vyslaných úradníkov z postupu stanoveného v článku 29 ods. 1 písm. b) služobného poriadku je odôvodnené potrebou menovacieho orgánu rozšíriť výber nad rámec možností, ktoré ponúka článok 29 ods. 1 písm. a) služobného poriadku,[17] čím sa podporí mobilita úradníkov Únie, ako aj záujem služby.[18] Chápem, že preloženie vyslaného úradníka v nadväznosti na jeho žiadosť podanú na základe článku 8 prvého odseku služobného poriadku neposkytuje dotknutej inštitúcii Únie dodatočné ľudské zdroje v porovnaní s prijatím osôb, ktoré ešte v tej istej inštitúcii

[13] Tento záver platí od vydania rozsudku z 18. marca 1999, Carbajo Ferrero/Parlament (C-304/97 P, EU:C:1999:152, body 29 a 30, ako aj citovaná judikatúra). Je pravda, že tento rozsudok bol vydaný s odkazom na pôvodné znenie článku 29 ods. 1 služobného poriadku, ktoré stanovovalo poradie výrazne sústredené na úradníkov a ostatných zamestnancov, ktorí už pracujú v danej inštitúcii, keďže jeho písmená a) a b) stanovovali na prvom mieste možnosti povýšenia alebo preloženia v rámci inštitúcie a na druhom mieste možnosti uskutočnenia interných výberových konaní v inštitúcii, a až na treťom mieste nasledovalo preskúmanie žiadostí úradníkov iných inštitúcií o preloženie. Záver týkajúci sa poradia prednosti, ktorý bol prijatý v uvedenom rozsudku, sa však ešte viac uplatní v dôsledku nového znenia článku 29 ods. 1 služobného poriadku uplatniteľného v prejednávanej veci, ktoré v súčasnosti stavia na prvé miesto úradníkov dotknutej inštitúcie a na druhé miesto úradníkov iných inštitúcií, čím kladie dôraz na prednosť priznanú úradníkom pri skúmaní ich možného pridelenia na voľné pracovné miesto, a až potom nasledujú možnosti preskúmať zoznamy vhodných uchádzačov alebo uskutočniť interné výberové konanie.

[14] Použitie slov „môže byť“ v článku 29 ods. 1 služobného poriadku však jasne znamená, že menovací orgán nemá absolútnu povinnosť (rozsudok z 13. júla 2000, Parlament/Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, bod 38 a citovaná judikatúra).

[15] Stanovisko, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Preskúmanie Komisia/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, bod 30).

[16] Pozri, pokiaľ ide o súčasné uplatňovanie článkov 4, 29 a v podstate aj článku 7 v súvislosti s pojmom „preloženie“ podľa služobného poriadku, rozsudok z 24. februára 1981, Carbognani a Coda Zabetta/Komisia (161/80 a 162/80, EU:C:1981:51, bod 19), a pokiaľ ide o súčasné uplatnenie článkov 4 a 29 služobného poriadku, rozsudok z 2. októbra 1986, R./Komisia (75/85, EU:C:1986:347, bod 18).

[17] Bod 60 druhá zarážka napadnutého rozsudku.

[18] Bod 61 napadnutého rozsudku.

nepracujú, ako sa uvádza v bode 43 napadnutého rozsudku, z čoho vyplýva prípadný záujem obmedziť možnosť vyslaných úradníkov uchádzať sa o voľné pracovné miesta na základe článku 29 ods. 1 písm. b) služobného poriadku.

47. Zohľadnenie takejto úvahy by však v podstate znamenalo, že záujem služby rozšíriť počet zamestnancov využitím úradníkov pracujúcich v iných inštitúciách by mal prednosť pred cieľom prijať do zamestnania osoby s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti,[19] pretože by zbavil vyslaného úradníka samotnej možnosti presvedčiť menovací orgán o svojich kvalitách v porovnaní s úradníkmi, ktorí nie sú vyslaní. V dôsledku toho by toto zohľadnenie namiesto rozšírenia v skutočnosti obmedzilo výber menovacieho orgánu.

48. Z praktického hľadiska by napokon výklad, podľa ktorého sa žiadosť o medziinštitucionálne preloženie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku nemôže priamo týkať konkrétneho voľného pracovného miesta, ktoré je predmetom oznámenia o voľnom pracovnom mieste, mohol zbaviť možnosť preloženia stanovenú v tomto ustanovení akéhokoľvek potrebného účinku.

49. V tejto súvislosti sa mi zdá málo logické vylúčiť najmä súčasné uplatnenie článkov 8 a 29 služobného poriadku, o ktorom rozhodol Všeobecný súd. Ak by sa totiž žiadosť o preloženie netýkala voľného pracovného miesta, ktoré je predmetom oznámenia o voľnom pracovnom mieste, kam by bol dotknutý úradník preložený?[20] Takéto vylúčenie by okrem iného mohlo byť v rozpore s rozpočtovými obmedzeniami, pretože každé pracovné miesto, ktorému rozpočtové orgány udelili trvalý charakter v rámci každej inštitúcie Únie, musí byť riadne uvedené v pláne pracovných miest pripojenom k príslušnej kapitole rozpočtu.[21] Ako pritom správne uvádza odvolateľka, úradník nie je preložený do hostiteľskej inštitúcie so svojím pracovným miestom v domovskej inštitúcii. Inými slovami, úradník môže byť preložený do hostiteľskej inštitúcie len vtedy, ak tam existuje trvalé voľné pracovné miesto, ktoré sa má obsadiť, a ak sú dodržané pravidlá služobného poriadku na jeho obsadenie.

50. Úvahu Všeobecného súdu, ktorá je pripomenutá v bode 38 vyššie, by však bolo možné chápať aj v tom zmysle, že žiadosť o preloženie sa môže týkať len pracovných miest osobitne určených hostiteľskou inštitúciou v rámci interného postupu vytvoreného na tento účel, ktorý nie je upravený služobným poriadkom, a to každoročného vykonávania preložení. Treba však konštatovať, že takýto výklad, ktorý nijako výslovne nevyplýva z napadnutého rozsudku, nezohľadňuje všeobecnú povahu ustanovenia týkajúceho sa medziinštitucionálneho preloženia úradníka v nadväznosti na jeho vyslanie, ktoré je stanovené v článku 8 prvom odseku služobného poriadku.

51. Okrem toho nevidím žiadny objektívny dôvod, ktorý by vyžadoval, aby žiadosť úradníka o preloženie v nadväznosti na jeho vyslanie bola obmedzená len na pracovné miesta, ktoré sú v rámci hostiteľskej inštitúcie osobitne určené jej interným postupom. Každoročné vykonávanie preložení, postup *sui generis*, ktorý predstavuje dodatočnú možnosť medziinštitucionálnych preložení vo vzťahu k možnosti stanovenej služobným poriadkom pre prístup k pracovným miestam úradníkov v rámci EUIPO, pritom nemôže mať prednosť pred systémom podľa služobného poriadku týkajúcim sa preložení v nadväznosti na vyslanie úradníka, ktorého

[19] Článok 27 služobného poriadku.

[20] Ak by sa to malo chápať tak, že úradník bude preložený na pracovné miesto vyhradené na tento účel v rámci každoročného vykonávania preložení, pozri bod 50 nižšie.

[21] Článok 6 ods. 1 služobného poriadku.

uplatnenie na EUIPO sa vyžaduje podľa aktov, ktorými bol zriadený.[22] Na účel toho, aby si tento systém zachoval celý svoj potrebný účinok, treba ho chápať v spojení s článkami 4 a 29 služobného poriadku.[23] V každom prípade by takéto obmedzenie predstavovalo riziko zavedenia rozdielneho zaobchádzania bez objektívneho odôvodnenia medzi vyslanými úradníkmi, ktorí žiadajú o preloženie na základe článku 8 prvého odseku služobného poriadku na EUIPO, ktorý disponuje osobitným interným postupom, a úradníkmi vyslanými do inej inštitúcie Únie, ktorá nemá takýto postup, a ktorí žiadajú o preloženie do tejto inštitúcie.

52. Tento záver platí o to viac vzhľadom na skutočnosť, že každoročné vykonávanie preložení, ako vyplýva zo skutočností uvedených v spise na Všeobecnom súde, má zrejme inú pôsobnosť ako postup týkajúci sa žiadosti o preloženie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku.[24] Ako pritom vyplýva z napadnutého rozsudku, Všeobecný súd potvrdil analýzu vykonanú v spornom rozhodnutí, ktorá je založená na kritériách posúdenia vyplývajúcich z uvedeného vykonávania a uplatnených na spornú žiadosť, bez toho, aby preskúmal, hoci na to odvolateľka vyzvala, či existuje vzťah medzi týmto vykonávaním a postupom uvedeným v tomto článku 8 prvom odseku v spojení s článkom 29 služobného poriadku.

53. Na doplnenie je vhodné zdôrazniť, že vylúčenie súčasného uplatnenia predovšetkým článkov 8 a 29 služobného poriadku je v rozpore s odôvodnením uvedeným v samotnom spornom rozhodnutí. Podľa tohto odôvodnenia bolo preskúmanie prihlášky odvolateľky týkajúcej sa interného oznámenia o voľnom pracovnom mieste vylúčené z dôvodu, že toto oznámenie nebolo určené odvolateľke, ktorá je úradníčkou inej inštitúcie, čo bolo spresnené aj v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti. Nič v spornom rozhodnutí však nenaznačuje, že by sa táto žiadosť v žiadnom prípade nemohla týkať voľného pracovného miesta.[25] V tejto súvislosti treba poznamenať, že záver EUIPO týkajúci sa zákonných adresátov oznámenia o voľnom pracovnom mieste, ktorý odvolateľka spochybňuje pred Všeobecným súdom, nebol v napadnutom rozsudku preskúmaný. Opačné tvrdenia EUIPO, ktoré vyplývajú z nesprávneho výkladu bodov 62 a 64 tohto rozsudku, preto nemôžu vyvrátiť vyššie uvedené.

54. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti sa domnievam, že Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že sporná žiadosť, kvalifikovaná ako žiadosť o preloženie v zmysle článku 8 prvého odseku služobného poriadku, sa už svojou povahou nemohla týkať konkrétneho voľného pracovného miesta, a v dôsledku toho nesprávne odmietol ako neúčinné tvrdenia odvolateľky týkajúce sa v podstate neexistencie súčasného uplatnenia vyššie uvedeného ustanovenia s ustanovením obsiahnutým najmä v článku 29 služobného poriadku.

55. V tejto súvislosti treba konštatovať, ako už bolo uvedené na začiatku tejto analýzy, že toto pochybenie má vplyv na zvyšok odôvodnenia Všeobecného súdu venovaného preskúmaniu dôvodnosti žaloby. To platí aj pre právnu kvalifikáciu spornej žiadosti, na ktorej účely Všeobecný súd považoval za potrebné pristúpiť ku kategorizácii tejto žiadosti binárnym spôsobom, a to buď ako žiadosti o preloženie, alebo ako prihlášky v odpovedi na oznámenie o voľnom pracovnom mieste. Ako však vyplýva z predchádzajúcich bodov, oba postupy sa mohli uplatňovať súbežne, a v dôsledku toho sa žiadosť o preloženie na základe článku 8 prvého odseku služobného

[22] Článok 1a ods. 2 služobného poriadku.

[23] Zo systému podľa služobného poriadku totiž vyplýva, že pokiaľ ide o voľné pracovné miesto, uplatnia sa články 4 a 29 služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. februára 1981, Carbognani a Coda Zabetta/Komisia, 161/80 a 162/80, EU:C:1981:51, bod 19), keďže článok 4 stanovuje povinnosť zverejniť každé voľné pracovné miesto a článok 29 stanovuje poradie využitia konkrétnych možností obsadenia tohto voľného pracovného miesta.

[24] Pozri poznámku pod čiarou 6 vyššie.

[25] Pozri bod 32 vyššie.

poriadku naozaj mohla týkať voľného pracovného miesta uvedeného v oznámení o voľnom pracovnom mieste. Všeobecný súd sa tým, že rozčlenil spornú žiadosť pri jej právnej kvalifikácii, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

56. Pre úplnosť chcem uviesť, že keďže zo spornej žiadosti vyplýva, že odvolateľka tým, že odpovedala na uverejnenie oznámenia o voľnom pracovnom mieste, mala v úmysle byť preložená na EUIPO a stať sa tam úradníčkou, presný spôsob, akým bola táto sporná žiadosť formulovaná, nie je podľa môjho názoru relevantný. Menovaciemu orgánu totiž prináleží vykonať právnu kvalifikáciu žiadosti tak, aby odrážal význam zamýšľaný jej autorom.[26] V prejednávanej veci pritom došlo k presnému opaku: oznámenie o voľnom pracovnom mieste v rámci EUIPO neuvádzalo žiadny právny základ, zatiaľ čo skutočnosť, že žalobkyňa sa vo svojej spornej žiadosti odvolávala, podľa môjho názoru úplne správne, na dva právne základy, konkrétne na články 8 a 29 služobného poriadku, bola vyložená v jej neprospech.

57. Z uvedeného vyplýva, že prvej časti prvého odvolacieho dôvodu treba podľa môjho názoru vyhovieť. Zvyšné časti prvého odvolacieho dôvodu a druhý odvolací dôvod preto preskúmam len pre úplnosť.

b) O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

58. Pokiaľ ide o druhú časť prvého odvolacieho dôvodu, odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil jej právo na obhajobu, alebo prinajmenšom nesprávne vyložil jej prvý žalobný dôvod, a opomenul preskúmať niektoré z jej tvrdení tým, že sa zameral na tvrdenia EUIPO týkajúce sa hodnotiacich správ bez toho, aby ich porovnal s tvrdeniami, ktoré formulovala, a to tým viac, že tieto správy sa nenachádzali v spise na Všeobecnom súde.

59. Tieto tvrdenia nepovažujem za presvedčivé. Je totiž pravda, že Všeobecný súd vychádzal z tvrdení EUIPO o hodnotiacich správach, ktoré sa jej týkajú. Odvolateľka, ktorá netvrdí, že by nepoznala ich obsah, však mohla účinne uplatniť svoje právo na obhajobu, pokiaľ ide o posúdenia, ktoré z nich boli vyvodené. Údajné porušenie jej práva na obhajobu tak nemôže vyplývať z neexistencie týchto správ v spise na Všeobecnom súde, a to o to viac, že samotná žalobkyňa nepovažovala za vhodné predložiť tieto dokumenty Všeobecnému súdu.

60. Okrem toho z bodov 52 a 53 napadnutého rozsudku vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, Všeobecný súd pri svojom posúdení zohľadnil nielen hodnotiace správy, ale aj iné skutočnosti, akými sú schopnosti odvolateľky a pozície, ktoré zastávala počas svojho služobného postupu v rámci EUIPO. Navyše skutočnosť, že Všeobecný súd odmietol tvrdenia odvolateľky, nemôže znamenať, že porušil jej právo na obhajobu, alebo prinajmenšom nesprávne vyložil jej prvý žalobný dôvod, a opomenul preskúmať niektoré z jej tvrdení. Druhú časť prvého odvolacieho dôvodu treba preto zamietnuť.

c) O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

61. V rámci tretej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu nesprávne právne posúdenie v tom zmysle, že na jednej strane zamietol jej výhrady týkajúce sa každoročného vykonávania preložení ako irelevantné, hoci kritériá vyplývajúce z tohto postupu

[26] V tejto súvislosti treba uviesť, že žiadateľ, ktorý sa obráti na menovací orgán, sa môže vo svojej žiadosti aj pomýliť v právnom základe. Takáto okolnosť by však nemala byť použitá v jeho neprospech, keďže menovací orgán, ktorému prináleží zohľadniť všetky skutočnosti spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie, je povinný vykonať správnu právnu kvalifikáciu aktov, ktoré mu boli predložené.

boli uplatnené pri preskúmaní jej žiadosti, a na druhej strane skreslil skutočnosti uvedené v spise, keď konštatoval, že sporná žiadosť nebola preskúmaná v rámci každoročného vykonávania preložení. Všeobecnému súdu napokon vytýka, že porušil svoju povinnosť odôvodnenia tým, že sa k jej tvrdeniam vyjadril len čiastočne.

62. Na pripomenutie, v bode 69 napadnutého rozsudku Všeobecný súd v podstate zastával názor, že akékoľvek tvrdenie odvolateľky týkajúce sa každoročného vykonávania preložení je irelevantné v rámci preskúmania zákonnosti sporného rozhodnutia, ktoré sa týkalo inej žiadosti o preloženie. V bodoch 70 a 71 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že argumentácia odvolateľky založená na porušení článku 110 služobného poriadku je neprípustná v podstate z dôvodu neexistencie jasných a presných informácií, pokiaľ ide o vplyv tohto porušenia na jej osobnú situáciu alebo na obsah sporného rozhodnutia.

63. Na úvod sa nestotožňujem s názorom EUIPO, ktorý je uvedený v odpovedi na argumentáciu odvolateľky zhrnutú v bode 61 vyššie a podľa ktorého odvolateľka nevychádza zo žiadnej právnej okolnosti, ale len opakuje tvrdenia, ktoré už uviedla pred Všeobecným súdom, čím sa údajne snaží spochybniť jeho posúdenie skutkového stavu. Hoci totiž samotné opakovanie tvrdení, ktoré už boli predložené Všeobecnému súdu, môže viesť k ich zamietnutiu,[27] treba pripomenúť, že ak účastník konania napadne výklad alebo uplatnenie práva Únie zo strany Všeobecného súdu, ako je to v prejednávanej veci, pokiaľ ide o zákonnosť postupu uplatneného pri preskúmaní spornej žiadosti z hľadiska rôznych ustanovení služobného poriadku, je samozrejme možné opätovne vzniesť v odvolacom konaní právne otázky, ktoré boli preskúmané pred týmto súdom,[28] inak by bolo odvolacie konanie zbavené časti svojho významu. Treba preto odmietnuť argumentáciu EUIPO týkajúcu sa neprípustnosti tretej časti prvého odvolacieho dôvodu.

64. Pokiaľ však ide o obsah argumentácie žalobkyne, treba uviesť nasledujúce skutočnosti. V prvom rade treba pripomenúť, že sporná žiadosť bola posúdená z hľadiska kritérií vyplývajúcich z postupu každoročného vykonávania preložení. Na základe tohto posúdenia tak Všeobecný súd zastával názor, že zo strany EUIPO bola sporná žiadosť riadne preskúmaná.[29]

65. Podľa môjho názoru Všeobecný súd nemohol bez toho, aby bol napadnutý rozsudok poznačený nesprávnym právnym posúdením, odmietnuť ako irelevantné tvrdenia odvolateľky, ktoré sa v podstate týkajú každoročného vykonávania preložení, len na základe skutočnosti, že predmet žaloby, ktorá mu bola predložená, sa týkal inej žiadosti o preloženie podanej po uplynutí lehoty stanovenej na vyjadrenie záujmu. Táto úvaha Všeobecného súdu sa totiž výrazne odchyľuje od skutočného posúdenia spornej žiadosti, keďže bez ohľadu na podanie tejto žiadosti v odpovedi na oznámenie o voľnom pracovnom mieste bola táto žiadosť predložená s ohľadom na kritériá vyplývajúce z iného postupu každoročného vykonávania preložení a na základe tohto posúdenia bola Všeobecným súdom povolená.[30]

66. Okrem toho, že Všeobecný súd vôbec neanalyzoval vzťah medzi postupom každoročného vykonávania preložení, ktorý je postupom *sui generis*, a postupom uvedeným v článku 8 prvom odseku v spojení s článkom 29 služobného poriadku na účely posúdenia dôvodnosti uplatnenia kritérií vyplývajúcich z prvého z týchto postupov v prípade druhého postupu,[31] pritom vo

[27] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 1998, Parlament/Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, bod 39 a citovaná judikatúra), a z 15. júla 2021, DK/SEAE (C-851/19 P, EU:C:2021:607, bod 32 a citovaná judikatúra).

[28] Rozsudok z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia (C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 43).

[29] Pozri bod 32 vyššie a body 51 až 55 v spojení s bodom 5 napadnutého rozsudku.

[30] Pozri poznámku pod čiarou 29 vyššie.

[31] Pozri body 33 a 52 vyššie.

všeobecnosti odvolateľku zbavil možnosti spochybniť relevantnosť tohto uplatnenia pri analýze jej žiadosti. V tejto súvislosti osobitne vnímam tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého nemala nijaký vplyv na postup alebo kritériá použité na posúdenie jej žiadosti.

67. Za týchto okolností je postup každoročného vykonávania preložení podľa môjho názoru neoddeliteľný od jeho kritérií.[32] Treba teda konštatovať, že uplatnenie kritérií vyplývajúcich z tohto postupu pri preskúmaní spornej žiadosti umožňuje žalobkyni spochybniť zákonnosť tohto postupu, z ktorého vychádzajú uvedené kritériá.

68. Záver Všeobecného súdu týkajúci sa odmietnutia tvrdení odvolateľky, ktoré sa týkajú zákonnosti každoročného vykonávania preložení z hľadiska článkov 4 a 29 služobného poriadku ako irelevantných, je preto podľa môjho názoru z právneho hľadiska nesprávny.

69. Z uvedeného vyplýva, že tretia časť prvého odvolacieho dôvodu je dôvodná.

3. O druhom odvolacom dôvode

70. V rámci druhého odvolacieho dôvodu rozdeleného na tri časti sa odvolateľka domnieva, že Všeobecný súd sa tým, že zamietol jej žalobný dôvod založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania, dopustil nesprávnych právnych posúdení, porušil povinnosť odôvodnenia a jej právo na obhajobu, a skreslil informácie v spise.

a) O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu

71. V rámci prvej časti druhého odvolacieho dôvodu žalobkyňa uvádza dve hlavné tvrdenia. V prvom rade spochybňuje záver Všeobecného súdu, podľa ktorého jej tvrdenia týkajúce sa nedodržania poradia prednosti podľa článku 29 ods. 1 služobného poriadku, ktoré viedlo k rozdielnemu zaobchádzaniu s externými uchádzačmi a úradníkmi, ktorí sa snažia o preloženie, sú irelevantné. V druhom rade odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že konštatoval, že jej postavenie úradníčky v inej inštitúcii, ktorá požiadala o trvalé preloženie na EUIPO, nie je porovnateľné s postavením uchádzača prijatého dočasne, pričom tvrdí, že táto úvaha je nezlučiteľná s predmetným oznámením o voľnom pracovnom mieste, a že v prípade, ak by sa malo konštatovať rozdielne zaobchádzanie, prednosť zaručená článkom 29 ods. 1 služobného poriadku by mala viesť k zohľadneniu jej žiadosti.

72. Na úvod treba pripomenúť, že Všeobecný súd v bodoch 76 až 79 napadnutého rozsudku zamietol argumentáciu odvolateľky ako irelevantnú a v každom prípade nedôvodnú.

73. Je tiež užitočné pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené. Prvky, ktoré odlišujú rozdielne situácie, ako aj ich prípadne porovnateľný charakter, je potrebné určiť a posúdiť najmä s ohľadom na predmet a cieľ sledovaný dotknutým ustanovením, pričom na tieto účely treba zohľadniť aj zásady a ciele dotknutej oblasti.[33]

[32] Pozri analogicky rozsudok zo 17. decembra 2020, BP/FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, bod 38).

[33] Pozri rozsudok z 15. júla 2021, DK/SEAE (C-851/19 P, EU:C:2021:607, body 47 a 48, ako aj citovaná judikatúra).

74. Po tomto spresnení, pokiaľ ide na jednej strane o záver Všeobecného súdu v bode 76 napadnutého rozsudku, ktorý sa v podstate týka neúčinnosti argumentácie odvolateľky v rozsahu, v akom bola založená na nedodržaní poradia prednosti v zmysle článku 29 ods. 1 služobného poriadku, stačí pripomenúť, že z dôvodov uvedených v bodoch 39 až 57 vyššie treba tento záver považovať za poznačený nesprávnym právnym posúdením.

75. Na druhej strane odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 77 až 79 napadnutého rozsudku týkajúce sa zamietnutia argumentácie odvolateľky, ktorá bola založená na porušení zásady rovnosti zaobchádzania pri preskúmaní spornej žiadosti ako nedôvodnej, považujem tiež za nesprávne.

76. Všeobecný súd sa totiž bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, nemohol zamerať na situáciu osoby po jej prijatí za dočasného zamestnanca na účel porovnania jej situácie so situáciou odvolateľky, keďže takéto porovnanie nezohľadňuje skutočné situácie, na ktoré sa vzťahuje jej argumentácia.[34] Podľa môjho názoru na prípadné porovnanie alebo odlíšenie uvedených situácií by bolo potrebné vychádzať z fázy preskúmania prihlášok, pričom by sa tak porovnali uchádzači o voľné pracovné miesto, konkrétne externí uchádzači zapísaní na rezervnom zozname, s odvolateľkou, ktorá je úradníčkou Komisie vyslanou na EUIPO, a to, ako tvrdí odvolateľka, z hľadiska pravidiel týkajúcich sa poradia prednosti stanoveného v článku 29 ods. 1 služobného poriadku.

77. Prvej časti druhého odvolacieho dôvodu treba preto vyhovieť.

b) O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu

78. Odvolateľka sa domnieva, že Všeobecný súd nesprávne zamietol druhú časť druhého žalobného dôvodu založenú na porušení zásady rovnosti zaobchádzania s prihláškami uchádzačov, ktorí nemajú profil špecialistov pre duševné vlastníctvo, a uchádzačov s takýmto profilom.

79. Tieto tvrdenia nepovažujem za presvedčivé. Hoci by sa možno zdalo užitočné uviesť, že Všeobecný súd pri posúdení porovnateľnosti situácií vychádzal z „oblasti preložení“, zatiaľ čo argumentácia odvolateľky sa týkala všeobecnejšie prijímania do zamestnania,[35] toto posúdenie bolo v podstate formulované správne na základe kvalifikácie a schopností uchádzačov, konkrétne v prejednávanej veci ich špecializácie v oblasti práva duševného vlastníctva alebo v inej oblasti s prihliadnutím na zásady a ciele danej oblasti.[36]

80. Podobne ako v bodoch 82 a 83 napadnutého rozsudku sa teda treba domnievať, že rozdiel medzi úradníkom s profilom, ktorý sa nešpecializuje na duševné vlastníctvo, a úradníkom, ktorý sa v tejto oblasti špecializuje, spočíval v tom, že disponovali odlišnými schopnosťami. Rozdielne zaobchádzanie alebo, ako tvrdí odvolateľka, priaznivejšie zaobchádzanie s prvou z týchto situácií,

[34] V tejto súvislosti treba poznamenať, že na jednej strane cieľom externého oznámenia o voľnom pracovnom mieste uvedeného v bode 79 napadnutého rozsudku s odkazom na bod 12 tohto rozsudku bolo v skutočnosti zostaviť rezervný zoznam uchádzačov na obsadenie miesta špecialistu pre duševné vlastníctvo prostredníctvom prijatia dočasného zamestnanca. Na druhej strane oznámenie o voľnom pracovnom mieste, o ktoré sa uchádzala odvolateľka, sa týkalo prijatia úradníka alebo dočasného zamestnanca.

[35] Čo navyše možno považovať za logické, keďže žalobkyňa predložila svoju žiadosť o preloženie v odpovedi na oznámenie o voľnom pracovnom mieste, a to tým skôr, že ako vyplýva z kontextu prejednávanej veci, „preloženia“ v rámci EUIPO uskutočnené v rámci postupu každoročného vykonávania preložení sa mohli týkať skutočného prijímania niektorých z jeho uchádzačov, ktorí neboli úradníkmi Únie.

[36] Pozri judikatúru uvedenú v poznámke pod čiarou 33 vyššie.

ktoré sú pritom tiež odlišné, sa mi preto nezdá byť v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania. Okrem toho samotná žalobkyňa kladie dôraz na rozdiel medzi uchádzačmi, ktorí majú alebo nemajú profil v oblasti duševného vlastníctva, a na nemožnosť porovnať ich zásluhy.

81. Záver Všeobecného súdu, ktorým zamietol druhú časť druhého žalobného dôvodu, sa mi preto zdá byť bez pochybenia.

c) O tretej časti druhého odvolacieho dôvodu

82. V rámci tretej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávnych právnych posúdení, nejednotného odôvodnenia a skreslenia skutočností uvedených v spise, keď odmietol tvrdenie založené na tom, že ostatní úradníci využívali preloženie mimo rámca každoročného vykonávania preložení, čo je v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania. Odvolateľka Všeobecnému súdu tiež vytýka, že porušil jej právo na obhajobu tým, že zamietol jej návrh na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania s cieľom získať predloženie zoznamov rozhodnutí týkajúcich sa administratívnej situácie zamestnancov v služobnom pomere od roku 2013.

83. Odôvodnenie Všeobecného súdu, ktorým zamietol argumentáciu odvolateľky, je obsiahnuté v bodoch 86 až 90 napadnutého rozsudku. Podľa tohto odôvodnenia po žiadosti o preloženie podanej mimo každoročného vykonávania preložení, ktorá bola podrobne preskúmaná, nasledovalo prijatie výslovného rozhodnutia o zamietnutí. Keďže služobný poriadok nepriznáva žiadny nárok na medziinštitucionálne preloženie podľa jeho článku 8 a právo odvolateľky na preskúmanie jej žiadosti o preloženie nevyžaduje, aby správny orgán tejto žiadosti vyhovel, Všeobecný súd konštatoval, že tretiu časť druhého žalobného dôvodu odvolateľky treba zamietnuť. V dôsledku toho zastával názor, že nie je vhodné vyhovieť ani jej návrhu na prijatie opatrenia na zabezpečenie priebehu konania týkajúceho sa predloženia dokumentov na EUIPO.

84. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o formuláciu dôvodov odmietnutia argumentácie odvolateľky, z ktorých hlavný sa nachádza v bode 86 napadnutého rozsudku, ktorý treba posudzovať spoločne s bodmi 51 až 55 tohto rozsudku, Všeobecný súd zastával názor, že „žiadosť o preloženie žalobkyne podaná mimo každoročného vykonávania preložení… bola predmetom podrobného preskúmania, po ktorom nasledovalo prijatie výslovného rozhodnutia o zamietnutí [sporným] rozhodnutím“. Tieto body treba vykladať v spojení s bodmi, ktoré odvolateľka spochybňuje v rámci svojho odvolania ako nejednotné.

85. Konkrétne v bode 47 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že „žalobkyňa už podala žiadosť o preloženie v rámci výzvy na vyjadrenie záujmu, takže spornú žiadosť treba považovať za pokračovanie jej postupu…, ktorého cieľom bolo dosiahnuť jej preloženie ako úradníčky“. V bode 51 tohto rozsudku zastával názor, že „EUIPO analyzoval spornú žiadosť z hľadiska kritérií v oblasti preložení… [a že] sporná žiadosť obsahuje množstvo odkazov na uvedené kritériá“. V bodoch 52 a 53 uvedeného rozsudku Všeobecný súd uviedol dôvody, ktoré mu umožnili dospieť k záveru, že menovací orgán skutočne zohľadnil tieto kritériá, a to schopnosti odvolateľky, pozície, ktoré zastávala počas svojej kariéry v rámci EUIPO, ako aj jej hodnotiace správy, ktoré, ako vyplýva z bodu 9 vyššie, skutočne patria medzi kritériá uplatňované počas každoročného vykonávania preložení. Treba pripomenúť, že v bode 69 napadnutého rozsudku bolo „akékoľvek tvrdenie týkajúce sa každoročného vykonávania preložení“, ktoré uviedla odvolateľka, zamietnuté ako irelevantné.

86. Ako pritom vyplýva z vyššie uvedených tvrdení, ktoré sa vykladajú spoločne, po prvé sporná žiadosť, ktorá bola analyzovaná z hľadiska kritérií uplatniteľných v rámci každoročného vykonávania preložení, bola považovaná za podanú mimo tohto rámca, po druhé jej preskúmanie z hľadiska uvedených kritérií však umožnilo dospieť k záveru, že nedošlo k porušeniu článku 8 prvého odseku služobného poriadku, a po tretie argumentácia žalobkyne uvedená v rámci tretej časti druhého žalobného dôvodu, pokiaľ sa zakladala na vyššie uvedených tvrdeniach, musela byť zamietnutá. Z dôvodov uvedených v rámci analýzy prvej a tretej časti prvého odvolacieho dôvodu [37] sú tieto tvrdenia poznačené nesprávnym právnym posúdením, a to o to viac vzhľadom na kontextové nejasnosti, ktoré boli vysvetlené najmä v bode 33 vyššie.

87. Predchádzajúci záver nemožno vyvrátiť konštatovaním Všeobecného súdu uvedeným v bode 87 napadnutého rozsudku, podľa ktorého služobný poriadok nepriznáva žiadateľovi nijaký nárok na skutočné schválenie medziinštitucionálneho preloženia, a to ani úradníkom, ktorí spĺňajú všetky podmienky na to, aby mohli byť preložení. Týmto konštatovaním Všeobecný súd neskúmal tvrdenie odvolateľky, že sa s ňou zaobchádzalo nerovnako v porovnaní s inými úradníkmi, ktorí využívali preloženie mimo rámca každoročného vykonávania preložení.

88. Z dôvodu pochybenia konštatovaného v bode 86 vyššie tak Všeobecný súd nepreskúmal podstatu tvrdenia odvolateľky týkajúceho sa možnosti ostatných úradníkov využiť preloženie mimo rámca každoročného vykonávania preložení. V dôsledku toho Súdny dvor nemôže posúdiť prípadné porušenie práva odvolateľky na obhajobu z hľadiska zamietnutia jej návrhu na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania opísaného v bode 82 vyššie.

89. V dôsledku uvedeného treba vyhovieť aj tretej časti druhého odvolacieho dôvodu.

VI. Konečné rozhodnutie o dôvodnosti žaloby

90. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je dôvodná. Pre úplnosť tiež zastávam názor, že tretia časť prvého odvolacieho dôvodu a prvá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu sú dôvodné. Vzhľadom na to, že Všeobecný súd odmietol viaceré tvrdenia odvolateľky ako neúčinné z dôvodu pochybenia konštatovaného v rámci prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci. Za týchto okolností, ak by Súdny dvor rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku, navrhujem, aby bola vec vrátená Všeobecnému súdu na opätovné preskúmanie, pričom v takom prípade navrhujem, aby sa o trovách konania rozhodlo neskôr.

VII. Návrh

91. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

– zrušil rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 29. marca 2023, ZR/EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), v rozsahu, v akom sú prvá a tretia časť prvého odvolacieho dôvodu a prvá a tretia časť druhého odvolacieho dôvodu dôvodné,

– vrátil vec Všeobecnému súdu,

– rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

[37] Pozri body 39 až 57 a 64 a 69 vyššie.